

dømmer efter, hvad der staar udenfor Loven og den anden Amtmand siger, det staar ikke i Loven, saa at det gaar lige mod hinanden. Den ærede Indenrigsminister har givet den Amtmand Ret, der siger, at han holder sig til, hvad der staar i Loven. Hvad der er sat som en Brydelsesblomst uden paa den, det har ingen Ting at betyde. Det er nu ikke Flertallets Mening at ville sætte en Brydelsesblomst herpaa, det har virkelig været vort Mvør, og derfor ere vi den højtærede Minister taknemlig for, at han gør os opmærksom paa, at vi der vare gaaede i Landet, men for at saa det udtrykt klart, søje vi til ikke alene at have hende til Guse, men ogsaa i en Lejebolig; det vil ikke blot sige, at den, der som Husvært lejer en Bolig ud, men enhver, der lejer en Lejlighed ud igen, skal straffes, og der er beholdt de to Bestemmelser, Fængsel og i Gentagelsestilfælde Forbedringshusharbejde. Med disse Ord skal jeg anbefale Tinget at stemme for disse Endringer.

Wagner: Det er hverken for at bole med den store Sløge, som den ærede foregaaende Taler udtrykte sig, eller for at slaa paa den store Tromme, at jeg har taget Ordet; det er kun for i al Jævnhed at gøre nogle, som jeg haaber, ikke aldeles ufornuftige Bemærkninger om den foreliggende vanskelige og indviklede Sag. Det ærede Medlem for Stubbeøbing (M. S. Larsen) gav ved 2den Behandling Udvalget det Raad, at det skulde stræbe efter at opnaa en acceptabel Skikkelse af Forslaget, for at der kunde komme noget ud af de store Bestræbelser, der ere gjorte. Det Raad er desværre ikke bleven fulgt. Det vil maaste mindes, at det ærede Medlem fra Stubbeøbing raadede Udvalget til at nøjes med det lille Forslag, jeg havde tilladt mig at fremsætte ved anden Behandling. I Overensstemmelse med dette Raad har jeg ogsaa søgt at virke for Forslaget, men det har vist sig, at det ikke fandt tilstrækkelig Tilslutning, til at jeg kunde have Chance for, at saa det vedtaget her i Salen, og jeg har derfor anset det for ørkesløst at føre Forslaget frem paany. Det vil i det hele taget ses, at Udvalgets Flertal saa langt fra har tilstræbt at komme ind paa noget acceptabelt, at det tværtimod er gaaet den modsatte Vej, idet det paa enhver Maade

har stræbt efter at stærpe Forslaget, at stille det i en saadan Form, at det i ethvert Fald kan betragtes som fuldstændig givet, at den højtærede Justitsminister umulig vil kunne gaa ind paa det. Der er f. Eks. de meget omtalte Ord i § 180, „mod Politiets Advarsel“, som ere bleve saa stærkt angrebne af det ærede Medlem fra Vejle. Disse meget omtalte Ord fandt en varm Forsvarer i det ærede Medlem for Stubbeøbing, som, medens han iøvrigt erklærede, at han vilde tage i Betænkning at stemme for Forslagets Vedtagelse, hvis det forelaa som endeligt Forslag, dog fandt nogen Trøst i, at det indeholdt disse fornuftige Ord, eller rettere sagt, at det ikke udslættede dem. Det ærede Medlem fra Stubbeøbing udtrykte sig saaledes: „Det er en Jorbel ved Flertallets Stilling, at det ikke har indladt sig paa at bortkaste Politiets Ret i Princippet.“ Denne Ros fra det ærede Medlem fra Stubbeøbing over disse Ord har kun ført til, at Udvalgets Flertal har besluttet sig til at stryge dem. De ere nu ganske forbundne af Forslaget, og jeg tvivler ikke et Øjeblik om, at det ærede Medlem fra Stubbeøbing, som allerede i Forvejen fandt Forslaget mindre acceptabelt og ligesom betænkeligt at stemme for, nu vil hde mig sin kraftige Støtte ved at anbefale Forslaget til ubetinget Forkastelse, som et ganske umuligt Forslag. I den nuværende Form er Forslaget, det tillader jeg mig at paastaa, baade i høj Grad uretfærdigt og i høj Grad udemokratisk. Det er mig fremdeles ganske ubegribeligt, hvorfor Utugtserhvervet skulde være strafbart, og Utugten i og for sig fuldstændig strafri. Utugten er dog i Virkeligheden Kilden til Utugtserhvervet, det er Mandenes Utugt, som er Aarsagen til Kvindens Utugtserhverv. Kvindens Utugtserhverv begynder jo i Virkeligheden i de allerfleste Tilfælde først, efter at Mandens Begær har bragt hende til at falde. Det er vist overordentlig sjældent, at en ustyldig Kvinde hengiver sig til Utugtserhvervet; hun bliver først forført af Manden, og siden, efter at være begyndt paa Uædelighedens Vej, fortsætter hun paa den. For Mandens Bedkommende ser jeg ingen som helst Undstyldningsgrund andet end den, som altid kan anføres saa vel for Manden som for Kvinden, nemlig Købets Skrøbelighed, ellers er der ingen Undstyld-